

dighed til denne Opgave, vil jo være forbeholdt nærmere Overvejelse, og det er jo selvfølgelig, at større Beløb, end der ved Behandlingen af Finansloven kan tilvejebringes, vil det ogsaa være urimeligt at beregne anvendte ved denne Lov. Den højtæredede Finansminister — jeg tør ikke sige stillede i Udfigt at kunne arbejde paa Grundlag af det foreliggende Lovforslag, men han sagde, at dersom en saadan Behandling skulde optages, saa vilde han gøre med Hensyn til Enkelthederne visse Bemærkninger, og han ytrede da, at det gik ikke an, at Staten skulde være forpligtet til at deltage i saadanne Amtsudgifter, som vare Genstand for Amtets fri Beslutninger eller Bevillinger. Jeg forstod ham saaledes, og han var da ikke i Overensstemmelse med det ærede Medlem for Storeheddinge (S. Scaventus), som syntes at gøre den omvendte Betragtning gældende, en Betragtning, som jeg i øvrigt ogsaa har set fremsat andetsteds. Jeg forstod vist den højtæredede Minister rigtigt, at han mente, der kunde være Grund til muligt at lade Staten bære en Del af de Udgifter, der lovfølgelig paaalaa Amtene, men dertilmod ikke at lade den deltage i de frivillige. Ja, jeg vil dertil sige: Er der ikke andet, vi ere uenige om, vil derom vistnok ogsaa kunne opnåas Forstaelse; thi de frivillige Udgifter ere ikke nogen særlig stor Del af Amtsudgifterne, undtagen Udgifterne til Jærnbaneanlægene. Jeg reserverer naturligvis straks disse, fordi Forslagsstillerne selvfølgelig have været opmærksomme derpaa, og den Bestemmelse, der indeholdes i Lovforslagets § 2, figter naturligvis væsentligst dertil. Det er saadanne Udgifter, som man ikke under nogen Omstændighed kunde gøre Regning paa, at Amtene skulde afholde af deres løbende Indtægter. Det er flaat nok Udgifter, hvortil der kræves Laan, og jeg har ingen som helst Betænkelighed ved at overlade Indenrigsministeren Stønnet over for en Sag, som alligevel kun kan finde Sted med hans Samtykke. Optagelse af Laan til Jærnbannerne kræver jo Ministerens Samtykke. Altsaa, der udvides for saa vidt ikke Indenrigsministerens Støn eller Indskyldelse i nogen væsentlig Grad; men der føjes hertil, at flere saadanne Beløb maatte ikke kunne tages i Betragtning over for den enkelte Aarsopgørelse af det Beløb, som Staten skal tilskyde. Det forekommer mig ikke, at den højtæredede Finansminister havde Ret i sine Betragtninger, naar han gjorde gældende, at det var uretfærdigt at give Afgang til at medregne Renter og Afdrag af Laan til det Beløb, som Statskassen skulde afholde Halvdelen af, idet saa de Kommuner kunde be-

klage sig, der havde været saa økonomisk fornuftige og sparsommelige, at de havde kunnet afholde disse Udgifter af de løbende Indtægter. Det forekommer mig ikke, at denne Betragtning holder Stik; thi de Kommuner, der afholde disse Udgifter af deres løbende Indtægter, saa dem jo ogsaa delvis refunderede af Statskassen; det er jo kun Formen, det der drejer sig om, ved Spørgsmaalet om, hvorvidt Amtene skulle udrede dem gennem Laan eller direkte af deres egen Kasse. — Det ærede Medlem fra Ringbøing (S. C. Christensen) rettede et Par Spørgsmaal til mig og særlig da dette, om det Bidrag, som Købstæderne nu udrede til Amtsrepartitionsfonden, er udelukket eller medregnet. Forholdet er jo dette, at Bejudgisterne beregnes i Forhold til Kommunens Hartkorn, og det kan altsaa variere noget for Hartkornet; men den Del, der inden for Hartkornet paahviler Købstæderne, betales af Købstædernes Kommuneskaffe. Imidlertid er dette Beløb ikke mere end 53,000 Kr. for alle Landets Købstæder. Det er altsaa et rent forsvindende Beløb. Jeg vil derom sige: Forslaget gaar ikke ud paa at regne dem med; thi det synes næsten at være naragtigt at ville yderligere halvere en saa ubetydelig Udgift som den, men jeg vil sige til det ærede Medlem, at drejer Striden sig kan om dette Punkt, skulle vi nok blive enige. Det ærede Medlem vilde da have, at der skulde indføres en bestemt Grænse og foretrak, at det skulde gives Form af en bestemt Sum, at det for Eksempel skulde siges, at Loven udførtes inden for den Sum $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Har antydde for øvrigt, at denne Sum af $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mulig ikke vilde slaa til, idet det allerfæneste Regnskabsudviser et noget større Beløb end det, jeg gaar ud fra. Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg tror endda, det vil slaa til med nogen Forøgelse, idet der fra Udgifterne er fratrukket den Del, som falder paa Skovstylden, det er ikke noget stort Beløb; men den Rettelse, det ærede Medlem mente maatte finde Sted, drejer sig ogsaa kun om nogle faa Tusinde Kroner. Det skal jeg altsaa forbigaa; ogsaa der siger jeg: Er det kun det, det drejer sig om, skulle vi let blive enige. Kan det tilfredsstille det ærede Medlem at sætte en vis Sum, en Grænse, tror jeg ikke, det vil volde nogen Vanskelighed, naar vi først blive enige om, hvor stor den Sum skal være. Jeg har ikke den Frygt over for de amtskommunale Autoriteter, at jeg ikke meget vel turde lægge Bevillingen i deres Haand, saa meget mere som jeg — jeg gentager her, hvad jeg sagde i Gaar — har